

CHARLES PERRAULT & ANATOLE FRANCE

*Siniparta ja Siniparran
seitsemän vaimoa*

NTAMO

*Siniparta
ja
Siniparran
seitsemän vaimoa*

CHARLES PERRAULT
& ANATOLE FRANCE

Siniparta
ja
Siniparran
seitsemän vaimoa

SUOMENTANEET
JARKKO S. TUUSVUORI
& L. ONERVA

NTAMO
Helsinki
2 0 2 5

UUSINTAPAINOS ORIGINAALISTA

Anatole France, *Siniparran seitsemän vaimoa*
(Les sept femmes de la Barbe-Bleue et autres contes
merveilleux, 1909). Suom. [osin] L. Onerva,
Minerva, Helsinki 1920,

JOHON LISÄTTY UUSI KÄÄNNÖS KERTOMUKSESTA
Charles Perrault, La Barbe Bleüe.
Teoksessa *Histoires ou Contes du temps passé*.
Barbin, Paris 1697, 57–82.

ISBN 978-952-215-946-5

ULKOASU

Göran de Kopior

KANNEN KUVA

Gustave Dorén *Barbe-Bleue*-gravyyri teoksessa
Charles Perrault, *Les contes de Perrault*.
Hetzl, Paris 1862.
(Wikimedia Commons)

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

NTAMO

Helsinki 2025 (IV LINJA 18, 00530 HKI)
www.ntamo.net (info.ntamo@gmail.com)

Perrault
SINIPARTA

SUOMENTANUT
Jarkko S. Tuusvuori

Olipa kerran mies, jolla oli kaupungissa ja maalla kauniita taloja, hopea- ja kultalautasia, brodeerattuja huonekaluja ja kauttaaltaan kullattuja vaunuja. Onnettomuudekseen tällä miehellä oli kuitenkin sininen parta, joka teki hänet niin pelottavan rumaksi, että kaikki naiset ja neidot kaikkosivat hänen luotaan.

Eräällä hänen naapureistaan, laatuunkäyvällä rouvalla, oli kaksi täydellisen kaunista tytärtä. Mies pyysi toista vaimokseen jättäen naisen valittavaksi, kumman hän tahtoisi antaa. Kumpikaan tyttäristä ei kuitenkaan hänestä välittänyt, kun eivät sulattaneet ajatusta sini-partaisesta aviopuolisosta. Heille oli myös vastenmielistä se, että mies oli jo ollut naimisissa useiden naisten kanssa kenenkään tietämättä, kuinka näiden oli käynyt.

Tutustuakseen tyttäriin Siniparta vei heidät ja äitinsä sekä muutamat näiden parhaista ystäväistä ynnä jokusia tienoon nuoria miehiä eräälle maataloistaan, jossa he viettivät yhteensä kahdeksan päivää. Tehtiin kävely-, metsästys- ja kalastusretkiä, järjestettiin tanssiaisia, vietettiin juhlia ja illastettiin. Silmällistikään ei nukuttu, vaan yöt pitkät tehtiin kepposia. Kaikki sujui kerrassaan hyvin, ja nuorempi tytär alkoi ajatella, kuinka isännän parta ei sittenkään ollut järin sininen ja kuinka perin rehti mies hän olikaan. Jahka kaupunkiin oli palattu, solmittiin oitis avioliitto.

Kuukautta myöhemmin Siniparta sanoi vaimolleen, että hänen täytyi matkustaa muualle vähintään kuudeksi viikoksi erään kovin merkittävän asian tähden, ja kehotti tätä viihdyttämään itseään poissaolon aikana niin kuin suinkin taisi: kutsumaan seurakseen hyviä ystäviään ja tuttaviaan, lähtemään maalle, jos se huvittaisi, ja herkuttelemaan kaikkialla.

– Kas tässä, hän sanoi, – ovat avaimet kahteen suureen huonekaluvarastooni, joissa säilytän vahvoja kirstujani täynnä hopeaa ja kultaa,

avaimet jalokivilippaisiini ja avaimet kaikkiin talon oviin, sen kuin avaatte kaiken ja kuljette kaikkialla. Mutta tämä pieni avain tässä sopii alimman kerroksen pitkän käytävän päässä olevaan huoneeseen, jonne kiellän teitä menemästä, ja kiellän teitä niin, että jos sattuisittekin avaamaan sen pienen huoneen oven, ei ole mitään, mitä ette voisi odottaa vihaltani.

Vaimo lupasi tarkoin noudattaa kaikkia saamiaan ohjeita, minkä jälkeen mies syleili häntä, nousi vaunuihinsa ja lähti matkaan.

Naapurit ja hyvät ystävät eivät odottaneet kutsua hakeutuakseen nuoren aviovaimon luokse, niin kärsimättömiä he olivat näkemään kaikki hänen talonsa kalleudet, kun eivät olleet uskaltaneet saapua heitä pelottaneen sinipartaisen miehen ollessa paikalla. Kohta tultuaan he rynnistivät läpi salien, kamareiden, komeroiden, vaatekaappien, toinen toistaan hienompien ja yltäkylläisempien tilojen. Sitten he astuivat huonekaluvarastoihin eivätkä saattaneet kylliksi ihaila seinävaatteiden, sänkyjen, sohvien, lipastojen, tarjoiluvaunujen ja pöytien kauneutta, tai peilien, joista näki itsensä kiireestä kantapäähän, joiden raamit

olivat lasia tai hopeaa taikka kullattua hopeaa ja jotka olivat ihanampia ja suurenmoisempia kuin mikään heidän ennen näkemänsä. He eivät lakanneet ylikorostamasta ja kadehtimasta tätä onnea ystävällään, joka kuitenkin ei saanut huvia kaikista näistä rikkauksista, koska hän oli kärsimätön avaamaan alimman kerroksen huoneen.

Uteliaisuus painosti häntä kovasti, ja vaikka tympäisikin jättää vieraat, hän laskeutui alas salaisia portaita niin kiireesti, että hän kerran jos toisenkin arveli niskansa taittuvan. Päästyään huoneen ovelle hän pysähtyi joksikin aikaa miettimään aviopuolisonsa vannotuksia ja harkitsemaan, millaista onnettomuutta mies voisi hänelle langettaa tottelemattomuudesta, mutta niin väkevä oli kiusaus, että hän ei voinut sitä voittaa. Hän otti pienen avaimen ja vavisten avasi huoneen oven.

Aluksi hän ei nähnyt mitään, sillä huoneen ikkunat oli pimennetty. Muutaman hetken päästä hän alkoi erottaa lattian, joka oli kauttaaltaan hyytyneen veren peitossa, ja verestä kuvastuivat useiden kuolleiden naisten ruumiit, jotka oli

Ujous teki hänet alttiiksi monenlaisille ikävyyksille, pääasiallisesti siksi, että se esti häntä solmimasta kunniallista liittoa vaatimattomien ja säädyllisten naisten kanssa ja heitti hänet aseettomana uhrina kaikkein rohkeimpien ja yritteliäimpien saaliiksi.

NTAMO 2025

ISBN 978-952-215-946-5

VIETTELIJÄMURHAAJA SINIPARRAN
KAUHULEGENDA SAA UUDEN TOISINTONSA
RANSKALAISEN SATIIRIMESTARIN
ANATOLE FRANCEN (1844–1912) KÄSITTELYSSÄ.
KIRJAN TOISESSA KERTOMUKSESSA
MUUAN PIISPA PELASTAA LAPSET,
JOTKA AJAUTUVAT PAHUUKSIIN.
SUOMENNOS ON
LOISTAVAN L. ONERVAN (1882–1972) TEKOA;
MUKANA ON RUNSAASTI LISÄHUOMAUTUKSIA JA
MYÖS CHARLES PERRAULT’N (1628–1703)
ALKUPERÄINEN SINIPARTASATU UUTENA
KÄÄNNÖKSENÄ.